Bundel van Bataafsche volks-liedjens

bron
Bundel van Bataafsche volks-liedjens. Van Aaken en Kool, Zaandam e.a., 1794

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_bun004bund01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

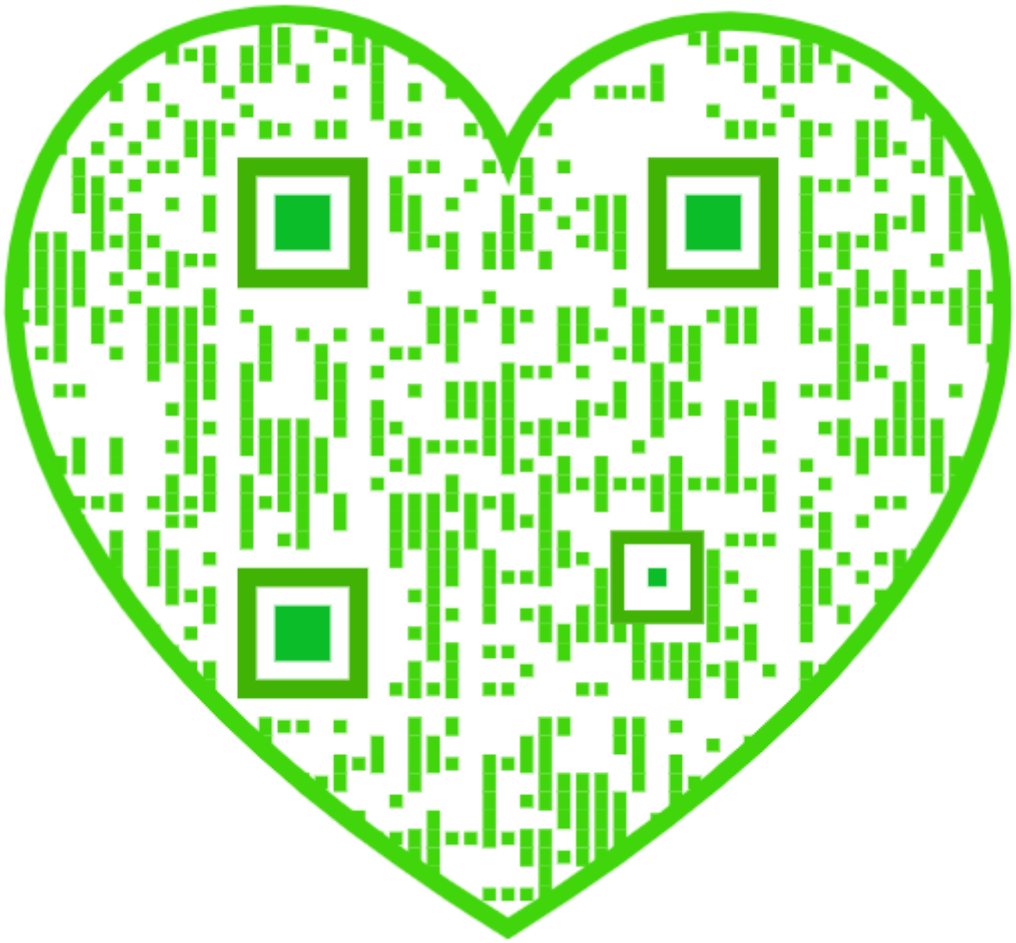

Vrijheids-lied.

Wijs: *Allons enfans de la patrie.* *Marsch der Marseillaanen.*

1.

Die in de slavernij kan leeven,
zig krommen wil voor een' tiran,
Toont dat hij wel een Rusch of Duitscher,
maar geen Bataver weezen kan;
maar geen Bataver weezen kan:
Civilis kroost gruwt voor de banden,
Van heerschzucht en van 't geweld;
Zij wonnen in het oorlogsveld,
Het vrij zijn van hun hart en Landen;
Triumph de Batavier!
Triumph de Vrijheids Zoon!
Dat hij, dat hij, dat hij altoos,
Zig in dien glans vertoon';
Dat hij, dat hij, dat hij altoos,
Zig in dien glans vertoon'.

2.

De vrijheid is een kind des Hemels,
een hemel is ons Vaderland,
Daarom heeft ook die heilbodinne,
haare speer op ons erf geplant;
haare speer op ons erf geplant;
Zij kan bij ons niet strafloos lijden,
Wij blaaken tot haar steeds in min;
Ze is Neêrlands huis- en hart-godin,
En wij durven ook voor haar strijden:
Triumph de Batavier!
Triumph de Vrijheidszoon!
Dat hij, dat hij, dat hij altoos,
Zig in dien glans vertoon';
Dat hij, dat hij, dat hij altoos,
Zig in dien glans vertoon'.

3.

Bedenkt dit norsche dwingelanden,
en valt ons Vaderland niet aan,
Gij zult ons als Bataafsche mannen,
spijt de oorlogsramp steeds pal zien staan
spijt de oorlogsramp steeds pal zien staan,
Of sterven, of in vrijheid leeven,
Dit is onze spreuk en een eed;
De lafaart die van wijflen weet,

Ziet zig terstond ook loon gegeven:
Triumph de Batavier!
Triumph de Vrijheidszoon!
Dat hij, dat hij, dat hij altoos,
Zig in dien glans vertoon';
Dat hij, dat hij, dat hij altoos,
Zig in dien glans vertoon'.

De Nederlandsche minnaar.

Wijs: *Welk een genoegen zal 't mij geeven: uit de Opera*. Azemia; of, De wilden.

1.

Wat vreugd! ik heb mijn' wensch verkregen,
Mijn MIETJEN gaf mij 't hooge woord;
Wie heeft op aard van grooter zegen,
Dan 't lieve woordje *ja* gehoord!
'T schenkt ons het hoogst genoegen;
Men moet wel dapper zwoegen,
Voor die men mint,
Voor lieve vrouw en kind:
Maar 't minnekoozen,
Strooit met roozen,

En maakt het zwaarste werken ligt,
Dan is het een pligt;
Dan wordt men betaald,
Op kuschjens onthaald,
Op kuschjens en iet,
Dan ken ik nog niet,
Nog niet,
Nog niet,
Nog niet,
Nog niet.
Een ander, een ander, veracht' de kuische trouw,
Een ander, een ander, veracht' de kuische trouw,
Voor mij ik neem een vrouw,
Voor mij ik neem een vrouw.

2.

'K zal van mijn huis een' tempel maaken,
Waarin ik MIETJEN eer en dien;
En daar ook mijn Godin zal blaaken,
Zal 'k mij door haar begunstigd zien;
Wat zal zij mij niet geeven!
Wat zal 'k gelukkig leeven,
Met mijn Godin,
In kuische huwlijks min!
Een aantal kindren,
Zal niet hindren,

Zij maaken ook het werken ligt,
Dan is het een pligt;
Als 't wichtjen slechts lonkt,
Wordt moeder ontvonkt;
En worden zij groot.
Dan tog nog geen nood,
Geen nood,
Geen nood,
Geen nood,
Geen nood!
Een ander, een ander, veracht' de kuische trouw,
Een ander, een ander, veracht' de kuische trouw,
Voor mij ik neem een vrouw,
Een lieve jonge vrouw.

3.

Myn MIETJE is ook een Vaderlander,
Ze is patriotsch met heel haar hart,
'K nam anders waarlijk nog een ander,
Al kostte 't mij dan ook wat smart:
Geen vrouw kan mij behaagen,
Die ketenen wil draagen,
Wijl zij gewis,
In huis heerschazuchtig is.
Neen Bato's zoonen,
'K zal u toonen,

Dar ik de vrijheid waarlijk min,
En ook mijn vriendin;
Lijdt Nederland smart,
Dat weegt haar op 't hart,
Zij haat tirannij,
Des voegt ze bij mij,
Bij mij,
Bij mij,
Bij mij,
Bij mij.
Een ander, een ander, veracht' de kuische trouw,
Een ander, een ander, veracht' de kuische trouw,
Voor mij ik neem een vrouw,
Maar een Bataafsche vrouw.

De vrolijke matroos.

Wijs: *La danse n'est pas ce que jaime*. *Uit de Opera*, Richard Coeur de Lion.

1.

Ik hoor met vreugd den hollen trommel,
Die mij verkondigt: *Ga naar boord*,
Maar o, 'k heb hem wel meer gehoord;

Eerst schrikte ik wel voor dat gerommel,
Maar nu is hij me een blijde trommel:
Ik stap zo vergenoegd van wal,
Als 'k op mijn bruiloft komen zal;
Vivat de zee!
Vivat de zee!
'K ga tot mijn' dood toe meê,
'K ga tot mijn dood toe meê,

2.

Een zeeman ziet van elk zig eeren,
Die niet van hersens is beroofd,
Daar hij steeds ruimer winst beloofd;
Wanneer hij slechts mag retourneeren,
Doet hij een' steen in goud verkeeren;
Wat wordt van 't lieve vaderland,
Houdt men de zeevaart niet in stand!
Alles liep dood,
Alles liep dood,
Zo men de havens sloot,
Zo men de havens sloot.

3.

Matroosjens zijn des Patriotten,
Zij bouwen 't huisjen van den Staat;
Matroosjen kent geen eigenbaat;

Men ziet hem het gevaar bespotten;
Hij is de bloem der Patriotten:
Hij blijft zijn vaderland getrouw,
Verlaat zijn meisjen of zijn vrouw,
'T heil van het Land,
'T heil van het Land,
Is hem veel dierder pand,
Is hem veel dierder pand.

4.

Aan boord is ook wat erg te peezen,
Maar werken moet men overal,
En 'k weet dat 'k eeuwig rusten zal,
Als 'k bij den lieven God zal weezen,
Des kan ook 't werken niet doen vreezen:
Ik werk aan boord voor 't vaderland,
Dat blijft door zeevaardij in stand;
Vivat de zee!
Vivat de zee!
'K ga tot mijn' dood toe meê;
'K ga tot mijn' dood toe meê.

5.

Vaart wel dan braave Batavieren!
Doet als Matroosjen, werk en waak;
De lieve vrijheid blijve uw baak,

Zij zal u eens met lauren cieren,
Vaart wel mijn waarde Batavieren!
Als ik bij u eens wederkeer,
Vindt men welligt geen dwingland meer;
God geeve u vreê!
Met deeze beê,
Ga ik gerust naar zee,
Ga ik gerust naar zee.

De oorlog

Wijs: *Charmanter fleurs.*

1.

Het wreedst gedrocht, gekweekt door aartstirannen,
De dolle krijg is aller afschuw waard',
Werd hij alom veracht, gehaat, verbannen,
Dan kwam 't geluk weêr woonen op deeze Aard:
Het wreedst gedrocht, gekweekt door aartstirannen
Heeft nimmer iet dan gruwelen gebaard.

2.

Wie dient hij toch dan wreede dwingelanden,
Heerzuchtigen, verdrukkers van het recht,

Die kluisters smeên, voor vrijgeboorne handen?
Door 't oorlog wordt de wet gezach ontzegd:
Daar 't oorlog woedt ligt het verstand aan banden;
Hoe aaklig kwijnt de voorspoed daar men vecht!

3.

De krijg bedekt het veld, beplant met bloemen
Door vrouw Natuur, met dooden zonder tal
Verwoede krijg! die mensch is moet u doemen,
Al wat gij geeft is niet dan bittre gal;
Men mag u vrij een kind der helle noemen,
Daar gij regeert komt alles haast ten val.

4.

Dat alle vorst de staatzucht mogt verbannen!
De dolle krijg ontweek welhaast onze Aard;
Zij voegt geen mensch, zij voegt alleen tirannen,
Daar zij nooit iet, dart schade en gruwlen baart;
Ach werd de krijg, de dolle krijg verbannen!
Dan bleeven wij voor 't ergste kwaad gespaard.

't Verliefde meisjen.

Wijs: *Voor u alleen schik ik deez' bloemen*, Uit de Opera, Blaise en Babet.

1.

O wreede min met wat al smarten,
Bestormt gij ons zodra gij wondt,
Gij martelt met uw dwang de harten,
En vleit ze tevens met uw' mond:
Gij wijst ons digt bebloemde paden,
Maar doet op scherpe doornen gaan;
Ginds, zegt ge, zult gij 't hart verzaden,
Maar och men komt er nimmer aan;
Maar och men komt er nimmer aan.

2.

Meest streng zijt gij, o wreede liefde:
Voor 't onderworpen maagden-hart;
'T gevoelt dat uwe schicht het griefde,
Maar 't vindt geen uitkomst in de smart:
De pligten leggen het aan banden;
Het leeft in een gevangenis,
En klaagt alleenlijk aan de wanden.

Dat hef op 't hoogst rampzalig is,
Dat het op 't hoogst rampzalig is.

3.

ERNESTUS heeft mij doen beminnen,
Hij trof mij door verstand en deugd,
Zijn leest betoverde mijn zinnen,
Hij is in 't opgaan van zijn jeugd;
De roozen bloejen op zijn kaaken,
Zijn oog is vol van 't schittrendst vuur;
Wat meisjen zou niet moeten blaaken,
Voor zulk een pronkstuk der Natuur!
Voor zulk een pronkstuk der Natuur!

4.

Dan ach! ik moet mijn zuchten smooren,
Ik mag mijn oog niet op hem slaan;
Indien ik hem mijn min doe hooren,
Valt zwarte Laster op mij aan;
O wreede min! met wat al smarten,
Bestormt gij ons zo dra gij wondt!
Gij martelt met uw dwang de harten,
En vleit ze tevens met uw' mond;
En vleit ze tevens met uw' mond.

5.

Verwenscht de vinder onzer pligren!
Hij was de wreedste dwingeland;
Hij deed Natuur zelfs voor hem zwichten,
Deed haar een moeder zijn der schand.
ERNESTUS! ach mogt gij beseffen,
Het wreede van die dwinglandij;
Welhaast zou mijne klagt u treffen,
Ontrukte ik me aan de tirannij;
Ontrukte ik me aan de tirannij.

6.

Wij zijn, zegt men, voor min geboren,
En als wij minnen, is 't een pligt,
De liefde wreedelijk te smooren,
Al toont zij zig in 't wenschlijkst licht -
Ach! dat men bij het loflijk bouwen
Der Vrijheidszuil, ons haatlijk lot,
Dat grouwzaam lot in 't oog mogt houên!
Elk meisjen werd een patriot,
Elk meisjen werd een patriot.

't Vaderlandsch naaistertjen.

Wijs: *Avec les jeux dans le village*. *Uit de Opera*, Les amours d'ete.

1.

Ik zit den gantsche dagte pieken.
voor maar een stuiver vier of vijf;
'K win naauwlijks meer dan 't kamerhuurtjen,
een rok en jakjen aan mijn lijf:
Dit kan mij echter niet verveelen,
mijn Juffrouw schaft een goede pot,
En ze is zo wel als man en kindren,
zo wel als ik een patriot;
zo wel als ik een patriot.

2.

'K zou bij geen ander willen naajen,
al won ik dan ook zesmaal meer;
Moest ik de keesjens hoor en schelden,
Ik lag mijn naald wat knapjes neer;
'K zou zeggen: Juffrouw neem een naaister,
zo geeltjes als dukaaten-goud,
'K ga liever met den boender speelen,
'k ben lam noch lui, en ook niet oud,
'k ben lam noch lui, en ook niet oud.

3.

Maar neen, nu hoor ik alle dagen,
aan tafel of wel bij de tee,
De zaak der patriotten prijzen,
en met die menschen heb ik vreê,
Dan wordt de Goudsche krant gelezen,
de Haagsche komt niet in ons huis,
Somtijds nog wel de Rotterdammer,
maar och! die is al meê niet pluis,
maar och! die is al meê niet pluis.

4.

'K moest laatst voor Juffrouws lieve zoontjen
een roosjen naajen op zijn' hoed,
'T is wel wat moeilijk; maar geen arbeid
is zwaar, dien men gewillig doet:
Ik maakte een roosjen dat schier lachte,
en 't staat den jongen wonder schoon;
'K dacht in mij zelv' wat is het jammer,
mijn Juffrouw heeft maar éénen zoon,
mijn Juffrouw heeft maar éénen zoon,

5.

Zo 'k ooit mogt trouwen dan zou 'k bidden,
om jongens, juist niet om die roos;
Maar jongen kunnen 't Land beschermen,
en onze tijden zijn tog boos;
Het Land heeft wel bescherming noodig,
en meisjens! - och dat's maar verdriet;
Al zijn ze stijve Patriotten,
men hoórt ze, maar men acht ze niet;
men hoort ze; maar men acht ze niet.

6.

Mijn goeden Heer doet echter anders.
de man zwygt altoos voor zijn vrouw;
Hij zegt: een vrouw die geen zottin is,
denkt beter dan men gissen zou:
'K zou voor vermaak dien man bedienen,
hij is een waare vrouwenvrind,
En waar' hij vrij, en waar' 'k geen naaister...
ja maar, dat's alles in den wind;
ja maar, dat's alles in den wind.

7.

Mijn naaihuis zou 'k niet willen missen,
voor geene schatten ook hoe groot;
En laat de Hemel mij niet trouwen,
dan naai ik ligt tot aan mijn' dood;
Ten minsten vast bij andre keezen:
wel werken, maar voor 't Vaderland,
Want 'k houd door naald en draad en, ijver
een huisgezin in goeden stand,
een huisgezin in goeden stand.

8.

En 't heil des Lands is vast verbonden,
aan 't welzijn van de burgerij,
En 't welzijn van de huisgezinnen,
hangt ongetwijfeld af van mij:
Ik lap en stop dat men de dingen,
bijna voor nieuw verkoopen zou,
Bataafsche naaisters zijn voorzeker,
een goudmijn voor een braave vrouw,
een goudmijn voor een braave vrouw.

Drinklied.

Wijs: *On doit soixante mille francs.*
Uit de Opera: Les dettes

1.

Het zoeste dat op aard kan zijn,
Is wis een glaasjen lekkre wijn,
  Dat geeft verstand en krachten,
  Dat geeft verstand en krachten;
Wat men mag schreeuwen van de min,
Ik zeg er is geen zoetheid in,
  Geen zoetheid van te wachten,
  Geen zoetheid van te wachten.

2.

Het geld is zekerlijk iet waard',
Doch niet voor die 't alleen bewaard,
  Maar wel om wijn te koopen;
  Maar wel om wijn te koopen;
Heeft men gebrek aan lekkren wijn,

Dan kan men piet te vreden zijn,
Al had men geld bij hoopen,
Al had men geld bij hoopen.

3,

Een hoofd vol dampen is een schat,
Die 't waar geluk in zig bevat,
Zij maakt een' zot verstandig,
Zij maakt een' zot verstandig:
De wijn bezit een toverkracht,
Hij maakt zelfs dat een brombast lacht,
Hij maakt een' luiaart handig,
Hij maakt een' luiaart handig.

4.

Het wijntjen geeft een lafaart moed,
Zo dat hij helden dalden doet,
Zijn vijand durft bestrijden,
Zijn vijand durft bestrijden:
Die een gevoel heeft supra fijn,
Kantog door middel van den wijn,
De zwaarste pijnen lijden,
De zwaarste pijnen lijden.

5.

Het zoetste dat op aard kan zijn,
Is 't drinken van een glaasjen wijn,
Dar maakt ons andre menschen,
Dat maakt ons andre menschen;
Het maakt een Hemel van deeze Aard',
Een glaasjen wijn is schatten waard,
'T is al wat men kau wenschen,
'T is al wat men kan wenschen.

De huisvader.

Wijs: *Annette vijftien jaar omtrent.* Uit de Opera, Annette en Lubin.

1.

Wat is het leven tog vol last,
Voor die op zijne pligten past,
En overal zijn schuld voldoet,
Hij moet maar zwoegen
En zig vernoegen,
Zo 't hem slechts voedt.

2.

En is er dan een vrouwtjen bij,
O dat 's nog erger slavernij,
De vrouwtjens geeven geen pardon;
Zij krijgen kindren,
Die 't kunnen mindren,
Hoe veel men won.

3.

Eerst in de kraam, dat spilt. verbrust,
Waarvoor een schip wordt uitgerust;
Dan telkens weêr wat nieuws voor 't kind;
Een muts of lijfjen,
Terwijl het wijfjen,
'T fatsoen bemint.

4.

Zo lang ze zoogt eet ze als een paard,
De laatste duit kan niet gespaard,
En speent ze 't wichtjen met het jaar,
O dat betekent,
Dat zij weêr rekent,
Dat 's ook niet raar.

5.

Dit ondervond, ik onlangs weêr,
En toen reeds voor de tiende keer,
Twee kleintjens stierven, en nog agt,
Zijn frisch in 't leven,
En 'k denk met beeven,
Nog aan den nacht.

6.

Vier kruisjens 't wijfjen, 't is niet oud,
En ik ben ook nog niet heel koud,
De Hemel weet wat nog geschiedt,
Maar kon ik 't keeren,
Ik wil wel zweeren,
'T gebeurde niet.

7.

En 't geen mij wel het meeste spijt,
Het is zoo'n booze duure tijd;
Al eet men juist geen vleesch of visch,
Dat kan niet baaten,
Want wie kan laaten,
Dat noodig is?

8.

Ik zeg het huwlijk is een last,
Voor die op zijne pligten past,
En altijd drokke kindren heeft,
Men moet maar zwoegen,
En zig vernoegen,
Als men slechts leeft.

9.

'T vooruitzicht is ook nog niet raar,
De Franschen vechten dat 's wel waar,
Maar of het ons wel baaten zal,
Dat staat te vreezen,
En 't kon ligt weezen
Een niet-met-al.

10.

'T is inderdaad een hachlijk lot,
'K blijf evenwel een patriot,
Het moog' dan gaan zo als het kan;
'K ben zo 'k verander,
Geen vaderlander,
Geen eerlijk man.

11.

'K heb ook een keezen-vrouw getrouwd,
En worden onze kindren oud,
Zij worden allen zo als wij;
Zij mogen peezen,
Dat 's 't lot der keezen -
Wel arm, maar vrij.

De wachtende sleeper.

Wijs: *Komt het staal de kei te raaken.*
Uit de Opera, De jaagers en 't melkmeisjen,

1.

Wel verduiveld is dat wachten,
'T is al weêr haast hallef twee,
'K sliep reeds driemaal in mijn sleê,
Dat gebeurt zo alle nachten,

'K zeg het sleepen is verdriet,
En de klauten tellen 't niet,
En, de klanten tellen 't niet:
Weinig slaapen, weinig winnen,
Nacht en dag maar rapjes voord,
Dien zoo'n leven nog bekoort
Is gewis beroofd van zinnen,
Ging het, schildren maar wat meer
'K lag het toom wel netjes neêr,
En werkte weêr,
En werkte weêr.

2.

Zie mijn paard kijkt ook niet olijk,
Bijna hangt de snoet op straat,
Stomme knol hier is uw maat,
'K ben zo wel als gij niet vrolyk,
Men vergeet ons, goede knol,
Vast is weêr het hoofd op hol,
Vast is weêr het hoofd op hol:
'T fooitjen dat de klant gewoon is,
Geeft mij nog al zo wat moed,
Maar gij krijgt niet in uw' snoet,
Meer dan dagelijks uw loon is,

En dat 's maar een sober deel,
Want een sleeper geeft niet veel,
Die geeft niet veel
Die geeft niet veel.

3.

Wacht maar blesjen als de Franschen
D'oorlog winnen is 't gedaan,
Dan behoeft gv niet te staan,
En zult met de Heeren schransen,
Gij en ik en al den droes
Drinken zamen dan een roes:
Drinken zamen dan een roes,
Dan, dit heb ik hooren leezen,
Is er nergens onderscheid,
Overal egaliteit,
Weêrgaês dat zal prettig weezen,
Had de jaager reeds den vos,
'K maakte aanstonds uw strengen los,
Uw strengen los
Uw strengen los.

4.

Maar wie weet hoe lang 't zal duuren...
Wacht, 'k geloof daar komt de klant,
'K neem 't portier vast in myn hand;
Hoor, daar slaat het net twee uuren, -
Maar de deur blijft nog al digt,
Weg is ook al weêr het licht,
Weg is ook al weêr het licht:
Zie dat noem ik menschen plaagen,
Komen eens de Franschen hier
'K wed om twintig kannen bier,
Dat ik 't eerst mijn nood zal klaagen:
'T sleepen is een slavernij,
En de Franschjens maaken vrij,
Zij maaken vrij,
Zij maaken vrij.

De Batavier.

Wijs: *Ik ben maar een Herderinne.*

1.

'K ben een Batavier geboren.
en dat houde ik voor eene eer;
Mag 'k met recht dien tijtel draagen
dan verlangt mijn hart niet meer:
Schatten kunnen ons verlaaten,
maar een goede naam houdt stand,
En verciert niet slechts ons zelven,
maar ook tevens stad en Land.

2.

'K wil des trouw en eerlijk weezen,
vriendlijk, gul, en is het nood,
Eischt het vaderland mijn' bijstand,
ook niet schroomen voor den dood;

'K zal het huwlijk niet ontloop en,
maar 'k neem een Bataafsche vrouw!
Vreemde banden knellen vreeslijk,
en verwekken naberouw.

3.

'K zal met onvermoeide krachten,
werken voor mijn huisgezin,
Want het bloejen van de burgers,
sluit den bloei der Landen in:
Och wierd dit altoos begrepen,
dan verdrukten men niet ligt,
Maar men ziet op eigen grootheid,
en verroekeloost zijn' pligt.

4.

Al mijn kindren worden zeker,
vrijheidszoonen, braave liên,
Batavieren, die hun welvaart,
in 's Lands bloei en welvaart zien.
'K zou het licht niet kunnen dulden,
bragt ik slaaven aan den Staat,
Immers ziet men hoe rampzalig
't in den kring der slaaven gaat,

5.

Mag dit oogmerk mij gelukken,
dan wordt mij het leven zoet,
Dan zal 'k eens weêr adem haalen,
dan wordt al mijn leed vergoed.
Moest ik voor de vrijheid lijden,
door despoten, 't viel mij hard,
Maar Bataafsche vrouw en kindren,
Zijn vergelding voor die smart.

De aftogt
Der ruiters; in Amsteldam in garnisoen gelegen hebbende, en tegen de franschen opgezonden.

Wijs: *Ja zwart wil ik wel weezen.*

1.

Daar gaart dan onze helden,
Beschermers onzer rust;
Maar ach hun harten schijnen
niet vol van vechtenslust,
niet vol van vechtenslust:
Dit ziet men aan 't gelaat,
Waarop te leezen staat,
Wij hebben ons bedrogen -
Wat heeft hun toch bewogen,
Te kiezen deezen stand?
Men gaf
Men gaf,
Een goede som op hand,
Een goede som op hand.

2.

Zij gaven ligt veel meerder
Voor niet naar 't veld te gaan;
'T is vrij wat min gevaarlijk
Op post of sluis te staan,
Op post of sluis te staan;
Te vechten als een man,
Met borrel, glas of kan,
Of een gerieflijk meisjen,
Te kusschen voor een prijsjen,
Dir maakt den dienst wat zacht,
En 't wordt,
Een 't wordt,
Van Keezen slechts veracht,
Van Keezen slechts veracht.

3.

'T is waarlijk ook wat hachlijk
De *Franschen* 't hoofd te biên;
Men kan ze, puur als geesten,
Niet grijpen, schroon wel zien,

Niet grijpen, schoon wel zien:
Zij schrikken ook niet ligt;
Men kom' voor hun gezicht,
In 's duivels equipage,
Zij houden tog courage,
En vliegen dapper aan;
Zij staan,
Zij staan,
Gelijk als helden staan,
Gelijk als helden staan.

4.

Doch 't is te laat verzonnen,
De kriegers moeten voord;
Vaartwel dan rustbeschermers....!
Neen 'k volg u tot de poort,
Neen 'k volg u tot de poort:
Deez' vrouwtjens gaan met mij,
Zij volgen u op zij,
Haar leed is onverdraaglijk,
Haar leest nogthans behaaglijk,
Als hoepeltjens zo rond;
Zij zijn

Zij zijn,
Voorzeker wel gezond,
Voorzeker wel gezond.

5.

Al menig is tog droevig -
Wel ruitertjens dat 's raar!
Zijn dan die lieve vrouwtjens,
Zo bang voor uw gevaar,
Zo bang voor uw gevaar?
Wel 't, is een droevig lot,
En dan nog wreed bespot,
Door booze Patriotten,
Die ook met alles spotten,
Ja zelfs met dwinglandij;
Dat volk
Dat volk,
Is steeds vol zotternij,
Is steeds vol zotternij.

6.

Zie daar nu lieve ruiters,
Bedroefde heldenstoet!
Nu is 't reeds tijd van scheiden,
Daar ik weêr stadwaards moet,
Daar ik weêr stadwaards moet:
Vaarwel, en vindt den *Frank*,
Behaalt den besten dank,
Waarop een held kan hoopen,
Wilt oordeelkundig loopen,
Vindt gij zijn magt te groot;
Het is,
Gewis,
Veel beter laf dan dood,
Veel beter laf dan dood.

De Touwbaander.

Wijs: *In een boomgaard Colinette*. *Uit de Opera*, Annette en Lubin.

1.

'K moet toch aartig 't broodjen winnen,
Ieder mensch loopt gaarn vooruit,
Maar wilde ik dat ook beginnen,
'K won gewis geen eenen duit;
Achteruit of niet te winnen,
Voorwaards dan is 't al verbruid;
Achteruit of niet te winnen,
Voorwaards dan is 't al verbruid,

2.

'k Zag wel garene al de vaamen,
Die ik, van een jongen af,
Heb gedraaid, te hoop eens zamen,
'K wed 'k er duizenden voor gaf,

Honderdduizenden van vaamen
Werkte ik zekerlijk reeds af;
Honderdduizenden van vaamen,
Werkte ik zekerlijk reeds af.

3.

Ja waar men het touw mag laaten!
Ik voor mij ik weet het niet,
En wat zou het mij ook baaten,
'K had misschien maar nieuw verdriet,
Mooglijk zou 'k mijn handwerk haaten,
En dan zweeg het wijfjen niet;
Mooglijk zou 'k mijn handwerk haaten,
En dan zweeg het wijfjen niet.

4.

Somtijds kan 'k er wel naar raaden,
Zo maar louter om de pret:
'K zal 'er baas noch maat meê schaden,
'K ben 'er zelf niet van te bet,
'T is niet meer dan enkel raaden,
En ik doe 't maar om de pret;
'T is niet meer dan enkel raaden,
En ik doe 't maar om de pret.

5.

'K denk wel dikwijls in mijn gissen
Aan een' pakker, aan een schuit,
Aan een schepnet, en aan 't visschen,
Maar de droes vaart in mijn huid,
Zo ik somtijds in mijn gissen,
Op een' beul of diender stuit;
Zo ik somtijds in mijn gissen,
Op een' boul of diender stuit.

6.

Maar begrijp ik dat mijn touwen,
Dienen kunnen aan een' Kees,
Om zijn boêltjen zaam te houên,
O dan zing ik als een mees,
Want dan kan 'k mij zelv' beschouwen,
Als den bijstand van een' Kees;
Want dan kan 'k mij zelv' beschouwen,
Als den bijstand van een' Kees,

De denkende vrouw.

Wijs: *Elk zing' de eer van Zoutmans glorie.*

1.

Is een vrouw niet ongelukkig
Die een' man, een huisvoogd heeft?
Ja, ook schoon zij voor geen stokken,
Schoon zij voor geen vuisten beeft;
Man is altoos heer en koning.
Die men eeren, vieren moet,
Schoon hij dikwijls minder nuttigs
Dan het drokke vrouwtjen doet.

2.

Heel den dag ja is hij bezig;
Maar wat doet dan toch de vrouw?
O 'k word avrechts in mij zelve,
Als 'k het huwlijk eens beschouw:

Na den arbeid gaat hij rusten,
Drinkt zijn fleschjen, speelt zijn spel;
Maar wat is het lot van 't vrouwtjen?
Wanneer' rust de sloof toch wel?

3.

Ellef uuren, dikwijls laater,
'Komt de baas gemeenlijk weêr,
Om het avondmaal te neemen,
Dat reeds klaar staat voor Mijnheer;
Na het eeten nog een pijpjen,
Voords ontkleeden en te bed,
Dan moet vrouwtjen alles redden -
Ja ik zeg 't is dolle pret.

4.

Tobt ze 's nachts niet met de kindren,
Dan gemeenlijk met den man;
Wijl het onvermocide ligchaam
Juist geen nacht lang rusten kan:
'S morgens is 't alweêr het zelfde,
Alles gaat op klokslag voord;
'S middags moet de disch gereed zijn,
Of de Meester is verstoord.

5.

En op welke gronden bouwt hij
Zijne trotsche meerderheid?
Mans zijn menschen, wij zijn menschen,
Des is 't zuivre égaliteit;
Ja maar, man fourneert de schijven;
Dat 's 't ook all'; de vrouw nogthans,
Wint vaak meer door huishoukunde;
Maar dat's beuzlen bij de mans.

6.

Waarom worden onze meisjens
Zo verwaarloosd in haar jeugd,
Alles wat men haar doet leeren,
Is wat Godsdienst en wat deugd;
Maar geen kunsten, weetenschappen;
En de vrouwen niet te min,
Zien al vaak de zwaarste zaaken,
Beter dan de mannen in.

7.

O ik wensch, van gantscher harten,
Dat de *Franschman* ook ons lot,
Eens menschlievend zal verandren;
'T voegt gewis can' Patriot,

Ook de vrouwen te verlossen;
'K wed dat men, als dat geschiedt,
Menig man met fijl en bezem,
En den boender speelen ziet.

De aanstaande vader.

Wijs: *'t Carmioolen*.

1.

Ha wat pret komt van het trouwen
Vivat de min! vivat de min!
STIJNTJEN zal 't niet lang meer houên,
Vivat de min! 'k heb 't naar mijn' zin.

2.

O ze is reeds zo hups en gekjes,
Vivat de min! vivat de min!
Ja ze trekt al scheeve bekjes,
Vivat de min! 'k heb 't naar mijn' zin.

3.

'K zal wat lustig kraammaal houên,
Vivat de min! vivat de min!
Ha wat pret komt van het trouwen,
Vivat de min! 'k heb 't naar mijn' zin.

4.

'K zal mij met kandeel lardeeren,
Vivat de min! vivat de min!
Al de wijfjens fiks tracteeren,
Vivat de min! 'k heb 't naar mijn' zin.

5.

'K zal de mans ook niet vergeeten,
Vivat de min! vivat de min
Maar dan schaf ik vaster eeten,
Vivat de min! 'k heb 't naar mijn' zin,

6.

'K zal een pints bocaaltjen koopen,
Vivat de min! vivat de min!
'K drink alleen wel twintig stoepen,
Vivat de min! 'k heb 't naar mijn' zin.

7.

'T kind brengt duizend guldens mede,
Vivat de min! vivat de min!
En daar ben ik meê te vrede,
Vivat de min! 'k heb 't naar mijn' zin.

8.

'K heb nog nooit zo blij gezongen,
Vivat de min! vivat de min!
STIJNTJE krijgt ook vast een' jongen,
Vivat de min! 'k heb 't naar mijn' zin.

9.

'T zal des weêr een Keesjen weezen,
Vivat de min! vivat de min!
Uit het huwlijk komen Keezen,
Vivat de min! 'k heb 't naar mijn' zin.

10.

Och kreeg STIJNTJE 't maar wat kwaader,
Vivat de min! vivat de min!
Werd ik deezen dag nog Vader,
Vivat de min! 't was naar mijn' zin.

Dlijson;
Of, De minnaares soldaat door liefde.

Wijs: *de Brabandsche Marsch*.

1.

Wat zoet genoegen!
Voormijn hart nu'k hervind, mijnenvrind, die mijmint;
Wat zoet genoegen,
Doet mij thans herleeven!

Ja ANETT', uwe min, voor uw' vrind, overwint,
DLIJSON is, op nieuw, u gegeven,
Gegeven.
Had ge u niet vol moeds gestoken,
In het militaire kleed,
Ligtlijk waart gij dan bezweken,
In uw onverdraaglijk leed;
Had gij niet gebeên, gebedeld,
Om de post voor DLIJSON's tent,
Gij had dien getrouwen minnaar,
Uwen hartvriend niet gekend,
Niet gekend.

2.

Wat doet de liefde
Niet bestaan; zij geeft moed, als eert maagd, zig beklaagt,
Gehoonde liefde
Bevrijd ons voor schroomen:
'K had DLIJSON, voor zijn tent, als een held, wis geveld,
Had men hem, mij niet doet ontkomen,
Ontkomen.
'K eis nog voor 't geluid des trommels,
Die me een boô was van, den dood,
Echter konde ANETT' niet smeeken;
Vrouwen-moed in liefde is groot:
Mannen! schroomt een maagd te hoonen,

Want haar wraak is zonder maat,
Weest standvastig want uw meisjen,
Wordt al ligtelijk soldaat,
Een Soldaat:

3.

Gij hebt een voorbeeld,
Bij den Frank, daar zo vaak, heldenmoed, wondren doet,
Gij hebt een voorbeeld,
Dat u moet doen beeven,
Was ANETT' een heldin, die verwoed, goed en bloed,
Tot rantzoen der min heeft gegeven,
Gegeven:
Bij den *Frank* zijn duizend vrouwen,
Haatsters van de dwinglandij,
Die gij zeker woord moet houên,
Zij verfoejen schelmerij;
Durven zij voor vrijheid vechten,
Even fier beschermen zij,
Waare liefde en haare rechten,
En zij straffen veinzerij,
Veinzerij.